

**Носієм суверенітету і єдиним джерелом
влади в Україні є народ.**

Стаття 5 Конституції України

№25 (137)

Наша ГРОМАДА

ВІВТОРОК,
29 грудня '20

**З Різдвом Христовим!
З Новим роком!**

Шановна громадо!

Минає 2020 рік. Він був складним для всіх нас, для всієї країни, сповненим викликів та випробувань. Будемо сподіватися, що наступний рік принесе на нашу землю мир та спокій.

Бажаємо всім здійснення найзаповітніших мрій та задумів, міцного здоров'я та натхнення. Нехай Новий рік та Різдво Христове подарують домашнє тепло та затишок, шану та любов від рідних та близьких, виправдають добрі надії і прагнення, принесуть достаток і добробут. Хай станеться справжнє новорічне диво, яке принесе радість до кожної оселі!

З повагою виконком сільської ради

Взялися за дороги

Віднедавна до Грузьківського НВК можна добратися в мокру погоду не забруднивши взуття й одяг – під'їзну дорогу до закладу вирівняно й засипано відсівом. Про це подбала Катеринівська сільська

рада. У планах на весну – заасфальтувати цю дорогу.

Також нещодавно Катеринівська сільська рада організувала ремонт дороги між Грузьким і Катеринівкою. Її теж вирівняно й засипано відсівом.

Тепер і в Катеринівці

Відкрилося відділення «Нової пошти» в Катеринівці. Розташовується воно на вулиці Шкільній, 8.

Оператором-касиром там працює Ірина Філоненко. Перед цим вона пройшла курс навчання у відділенні «Нової пошти» в селищі Новому.

– Відправляю і приймаю посилки, проводжу грошові перекази, в тому числі зі сплати податків, приймаю платежі за комунальні послуги, поповнюю рахунки абонентів мобільного зв'язку, зараховую кошти на банківські карти та знімаю з них готівкою, – розповіла Ірина.

Вітаємо, вчителько!

Друге місце в першому турі всеукраїнського конкурсу «Учитель року-2021» у номінації «Математика» здобула Лариса Бурдільна, вчителька математики ліцею «Нова школа».

Мета конкурсу – виявити вчи-

телів високого класу, творчих, амбітних та мобільних, які впроваджують власні педагогічні ідеї та успішно реалізують сучасні освітні практики, відкриті до нових знань і готові ділитися своїми напрацюваннями.

Знай наших!

Вдало виступили учні ліцею «Нова школа» Анатолій Крамаренко, Вадим Мацинський, Максим Лось, Ольга Брус, Ігор Сидоренко на обласному етапі всеукраїнської виставки-конкурсу «Український сувенір». Вони посіли в цьому змаганні перші місця. Названі школярі

вчать художній обробці деревини в гуртку, яким керує вчитель Михайло Жарун.

Тим часом стало відомо, що Максима Лося визнано переможцем у всеукраїнському конкурсі «Український сувенір», який проведено декілька місяців тому.

На лікування Валерії

У більш ніж 150 країнах у перший вівторок грудня заведено проводити благодійні акції. Цей день називають щедрим вівторком. Долучилися до нього й учні ліцею «Нова школа». Вони зі-

брали 1770 гривень на допомогу третьокласниці Валерії Расторгуєвій, яка лікується від тяжкої хвороби.

Гроші передано батькам дівчинки.

Намалювати зиму

Конкурс малюнків «Зимова феєрія» оголосив центр культури та дозвілля Катеринівської сільської ради. Участь у ньому можуть брати діти у віці від 6 до 18 років, які мешкають на території Катеринівської ОТГ.

За детальною інформацією слід звертатися до заступників

директора ліцею «Нова школа», керівників закладів культури та бібліотек (їм і подавати малюнки). Положення про конкурс можна замовити електронною поштою, написавши листа за адресою ckid2018@ukr.net. Результати буде оголошено після 8 січня 2021 року.

«Огнеупор» виборов «бронзу»

Третє місце посіла катеринівська команда «Огнеупор» в футбольному чемпіонаті Кропивницького району. Перше місце зайняв «Технополь-агро», друге – команда з Калинівки.

Завершився й відкритий чемпіонат Соколівської ОТГ з футболу. Чемпіоном стала команда «Назарівка», друге місце посів «Сокіл», третє – «Грузьке». Володимирівському «Кристалу» дісталось шосте місце. Найкращим бомбардиром чемпіонату визна-

но Дмитра Паутова (ФК «Грузьке»), який забив 25 м'ячів.

У недавньому чемпіонаті з футболу, який організувала Соколівська сільська рада на честь захисників України, «Кристал» посів сьоме місце, а «Грузьке» – восьме.

Тим часом почався чемпіонат області з футболу, в ньому бере участь й «Огнеупор». А володимирівська команда «Кристал» – у зимовому чемпіонаті Кропивницького району з футболу.

Яка радість, який рай – прийшов Миколай!

День святого Миколая відзначили 19 грудня українці. Більше всіх, звісно, чекали цього дня діти.

Як водиться, слухняні хлопчики й дівчатка зранку 19 грудня виявили під подушками ласощі та іграшки. А в дитсадках і школах дива продовжилися. У всіх освітніх закладах на території Катеринівської громади відбули-

ся святкові заходи – діти розповідали про життя великого чудотворця, декламували вірші про нього, співали пісні. Наприклад, в олексіївському корпусі ліцею «Нова школа» діти, які займаються в гуртку «Джура», разом з наставницею Оленою Беліченко випікали та розмальовували «миколайчики», щоб пригостити ними усіх учнів та вчителів. А

вихованці катеринівського дитсадку того дня отримали ласощі від ТОВ «АПК «Ніка», якою керує Микола Онул. Гостинці їм передала депутат Катеринівської сільської ради Альона Коваленко.

На знімку: вихованці катеринівського дошкільного закладу з подарунками від ТОВ «АПК «Ніка».

Підприємства – потужні, а податків від них – як кіт наплакав

Недавнє об'єднання Грузьківської, Могутиянської та Овсяниківської територіальних громад з Катеринівською означає, що розташовані на їх територіях заклади освіти й культури невдовзі фінансуватимуться із спільного бюджету. Звіди ж братимуться гроші на ремонт доріг та інші заходи з благоустрою, на підтримку соціально вразливих верств населення. Чи вистачить на всіх? Із цим запитанням «Наша громада» звернулася до Володимира Кухти, члена виконкому Катеринівської сільської ради.

– Вистачить, – запевнив Володимир Кухта. – Причому не тільки на найнеобхідніше, а й на розвиток. Але для того, щоб

наша спільна територія розвивалася, внески розташованих тут підприємств у місцевий бюджет мають бути справедливими. А які ж реалії? Наприклад, приватне акціонерне товариство «Кіровоградграніт», яке розробляє недалеко від Грузького піщаний кар'єр, протягом січня – листопада минулого року заплатило дві тисячі гривень земельного податку. Як мовиться, ні в чому собі не відмовляйте. Інший приклад: фермерське господарство «Золота бджола-Кіровоград», що потужно розвернулося в Грузькому, – як юридична особа зареєстроване в Кропивницькому, в тамтешній бюджет й сплачує 60 відсотків ПДФО – податку

на доходи фізичних осіб, тобто найманих працівників. Якби ФГ зареєструвалося за місцем фактичного розташування, ці кошти поступали б у наш бюджет. Щоправда, й Кропивницький має небагато від «Бджоли». З обсягів ПДФО, сплаченого нею, впливає, що працює там вісім осіб. Не маючи цієї інформації, я був упевнений, що в «Золотій бджолі» – набагато більше працівників. Гадаю, на території Катеринівської громади є й інші підприємства, внесок яких в місцевий бюджет може бути вагомим. Словом, резерви є. Сподіваюся на сумління представників місцевого бізнесу.

У попередньому номері газети прізвище овсяниківського старости Володимира Чулака надруковано з помилкою. Перепрошуємо у Володимира Іллєча за це і бажаємо йому всіляких благ.

Про ліхтарі й дороги, благоустрій і податки, а також про запах у старостаті

Амбре, характерне для помешкань з несправним пічним опаленням, відчуваєш, коли входиш у двоповерховий будинок, де донедавна виконували службові обов'язки працівники Грузьківської сільської ради, а тепер розташовується старостат. Зустрівшись там із грузьківським старостою Олексієм Будулатієм, я не міг не поцікавитися в нього природою запаху. А насамперед розпитав про плани як представника Грузького в Катеринівській сільській раді.

– Необхідно освітлити село, – сказав староста, маючи на увазі вуличне освітлення. – Уже двадцять перше століття, а ми – наче в кам'яному віці. Тільки в центрі села ліхтарі є та ще на вулиці Мухамедієва, цього замало. На Мухамедієва їх встановили Грузьківська сільська рада та «Кіровоградське рудоуправління», але й там є ділянка, яка не освітлюється.

– Також треба приводити до ладу дороги, – продовжив Олексій Будулатій. – Зокрема, ті, якими рухається громадський транспорт. Частина Мухамедієва заасфальтовано, але ж велика частина залишилася з вибоїнами. Насамперед треба вирівняти цю дорогу грейдером, а вілтку – й заасфальтувати. Потребує ремонту й ділянка дороги між другим і третім районами, де міс-

ток. Там у негоду така багнюка! При в'їзді до школи – те ж саме. (Коли Олексій Будулатій говорив про це, Катеринівська сільська рада ще не відремонтувала дорогу до школи. – В.К.). Там також слід покласти асфальт.

Далі староста повів мову про благоустрій. У цій царині, за його спостереженнями, теж роботи – непочатий край. Передусім треба розчистити від порослі, хмизу та сміття місцину, прилеглу до приміщення старостату й будинку культури. Олексій Будулатій зауважив, що Грузьківська сільська рада платила за прибирання цієї території місцевому жителю, тільки от результатів його роботи не дуже видно.

– У Катеринівській сільській раді пообіцяли, що в комунальне підприємство «Обрій» візьмуть жителя Грузького, який підтримуватиме в порядку громадські місця. А навесні, коли почнуть рости бур'яни, нам не обійтися без допомоги бригади косарів з «Обрію», – вважає Будулатій.

На запитання, чи можна знайти управу на господарів занедбаних, без вікон і дверей, будівель неподалік старостату, Олексій Будулатій відповів, що це – колишні магазини, власність райспоживтовариства. За його словами, на ці напівруїни траплялися покупці, але власник назвав таку ціну, що в тих відпала охота обзаводитися нерухомістю, в яку ще треба вкладати чималі капітали. Проте, як сказав староста, можна притягти власника цих приміщень до відповідальності за недотримання правил благоустрою. Будулатій переконаний, що штрафувати слід усіх, хто розводить бур'яни біля своїх домоволодінь.

Поговорили ми й про розташоване у Грузькому підприємство, яке випускає мед, – на нього не перший рік скаржаться жителі, повз домоволодіння яких проїздять великовантажні автомобілі-медовози. Якщо вірити людям, через це руйнуються їхні хати.

– Не знаю, як зарадити їм, – відверто сказав Олексій Будулатій. І повідомив про ось яку

проблему: згадане підприємство зареєстроване в Кропивницькому, тож податки на доходи працівників сплачує в бюджет обласного центру. Визнаючи, що ця компанія дає роботу частині грузьківського населення, староста хоче, щоб відрахування з доходів цих людей сплачувалися в місцевий бюджет – уже Катеринівської ОТГ. Це дало б можливість, наприклад, привести до ладу грузьківські дороги, яким інтенсивний рух гігантських вантажівок – зовсім не на користь. Та поки що, зазначив Олексій Будулатій, керівництво підприємства не виявляє бажання зареєструвати його в Грузькому.

Я поцікавився в старости, як він ставиться до ось якої новини. Окружний адміністративний суд задовольнив позов прокуратури та скасував рішення Грузьківської сільської ради, яким було надано водойму в користування громадській організації рибалок. Підставою для скасування рішення сільради стала така обставина: одна з депутатів, які проголосували за передачу ставка в користування організації рибалок, не повідомила офіційно раду про те, що є матір'ю керівника тієї організації, тобто приховала конфлікт між своїм приватним інтересом і депутатським

обов'язком. У повідомленні про це, опублікованому на сайті обласної прокуратури, відчувається триумф: мовляв, справедливість восторжествувала.

Олексій Будулатій не поділяє радості прокуратури. Він розповів, що громадська організація рибалок, до якої належить сам, дбала про ставок – зариблювала його, охороняла від браконьєрів, підтримувала в належному стані. Староста переконаний, що це – краще, ніж віддати водойму підприємцям для промислового розведення риби. На думку Будулатія, у разі передачі ставка в оренду бізнесменам бюджет суттєво не наповниш, а конфлікти орендаря з місцевими жителями – неминучі. Тож якщо організація рибалок втратила право оренди, Будулатій виступатиме за те, щоб не віддавати ставок нікому, щоб він був громадським.

Розповів староста й про те, як йому бачиться використання будинку старостату.

– Приміщення – дуже занедбане, особливо другий поверх, – зауважив. – Головне – не допустити, щоб приміщення занепадало й далі. Чому б не розташувати тут якийсь гурток для дітей чи віддати частину приміщення в оренду? Наприклад, «Новій пошти», яка орендує

частину магазину напроти – їй там уже тіснувато. Можна й облаштувати тут стоматологічний кабінет. До речі, у Мар'янівці, яка недалеко звідси, є такий кабінет. І магазинів там декілька, в тому числі меблевий. А в нас колишні магазини позаростали бур'янами.

Також Олексій Будулатій розповів про природу запаху в будинку старостату. Раніше це приміщення – точніше, лише чотири кабінети – опалювалося твердопаливним котлом. Котел той – застарілої конструкції, потребує великої кількості вугілля чи дров і при експлуатації поширював чад по всьому будинку. Горіння в котлі підтримував робітник, якому, звісно ж, платилася зарплата. Старостат відмовився від такого дорогого задоволення. Тепер джерело тепла тут – електричні конвектори.

Наостанок Олексій Будулатій влаштував мені екскурсію

будинком старостату. Занепад, який я там побачив, наштотхнув на крамольну думку: кращого місця, щоб зняти фільм у жанрі хорор, – годі й шукати. Сподіваюся, Грузьківська сільська рада не встигла домовитися про це з Девідом Лінчем.

Віктор КРУПСЬКИЙ

На знімках: на другому поверсі старостату; такий вигляд донедавна мав під'їзд до школи.

Премія до дня народження імператора Японії

Не секрет, що гоголівський Башмачкін, більше відомий як Акакій Акакійович, жив не на широку ногу. Аби справити нову шинель, він відкладав преміальні, бо зарплата йшла на задоволення елементарних фізіологічних потреб. Премії були малі й виплачувалися нечасто, до великих свят, серед яких – ні Дня байбака, ні Дня закоханих. Словом, ставлення з боку начальства – свинське, а робота – відповідальна, полягала в переписуванні документів (ксероксів тоді ще не винайшли).

А якби Акакій Акакійович жив у наші дні і йому пощастило влаштуватися, наприклад, у Грузьківській сільській раді, він регулярно отримував би чималенькі премії – і на Хелловін, і до Дня десантника, і до дня літнього сонцестояння, й на інші всенародні свята. Бо очолював сільську раду не бездушний бюрократ, а мудрий державний діяч, переконаний, що село тримається на чиновниках, як небо на плечах міфічного Атланта.

Приміром, рік тому, одного грудневого ранку, сільський голова Сергій Кучер зазирнув в інтернет і з'ясував, що прогресивне людство уже пішло в загул з нагоди Всесвітнього дня сноуборду та дня народження імператора Японії. Наближалися День архівіста, католицьке й лютеранське Різдво, День подарунків, День календаря, не за горами був і Новий рік. Не гаючи дорогоцінного часу, Сергій Петрович скликав підлеглих, щоб порадитися, як Грузькому долучитися до відзначення знаменних дат планетарно-

го масштабу. Усі зійшлися на тому, що ігнорувати їх не мають ніякого права. Кучеру не залишалось нічого, як видати розпорядження про преміювання секретаря ради, головного бухгалтера, землевпорядника, спеціаліста по роботі з дітьми і молоддю, діловода. Найбільше – майже вісім тисяч гривень – належало секретареві, найменше – чотири тисячі – діловодів. Щоправда, в розпорядженні не вказано свят, до яких приурочено акт благодіяння, його мотивовано потребою заохотити працівників за зразкове виконання службових обов'язків. Немає сумнівів, лаконічність тексту продиктована виключно необхідністю берегти папір та фарбу в принтері. Щоправда, кажуть, дехто з чиновників, яким випало менше,

ніж секретареві, впав у фрустрацію – цілком нормальна реакція на ситуацію, коли підла реальність не виправдовує очікувань. Й справді, якщо розсудити неупереджено, найвагоміший внесок у справу належав діловоду: по-перше, надрукувала розпорядження, по-друге, підшила його в спеціальний журнал, по-третє, зареєструвала. Та така робота займає день і віднімає рік життя! У «Нафтогазі» за це платять знаєте скільки!

Преміальні виплачувалися грузьківським чиновникам щомісяця. Бувало, й двічі на місяць. Якоюсь кожен трудівник апарату отримав майже по дванадцять тисяч гривень. Здається, з нагоди одинадцятої річниці інциденту в багдадському готелі. Пам'ятаєте, як єгипетський журналіст Мунтазар аль-Зейді на пресконференції в Багдаді пожурих у Буша-молодшого лівим черевиком, а потім і правим?

Тільки за січень – листопад 2019 року на винагородження тяжкої праці грузьківських чиновників витрачено понад 1,3 мільйона гривень. А до сільського бюджету за той час надійшло близько 3,5 мільйона (інформацію взято із сайту сільради, свіжіших відомостей там немає).

Є в Грузькому й недоброчиниці, які

стверджують, що за гроші, витрачені на преміювання службовців апарату, можна було полатати якусь дорогу чи встановити ліхтарі на темних вулицях. Дехто має нахабство заявляти, що сільрада, володіючи таким фінансовим ресурсом, могла б хоч раз порадувати місцевих дітей подарунками на Новий рік чи виплатити пенсіонерам по кількості гривень до Дня людей похилого віку. Так і хочеться відповісти на це: у тих дітей є батьки, а в пенсіонерів – діти й Пенсійний фонд.

До того ж, неправда, що Грузьківська сільська рада ніколи не допомагала нужденним. Забули, шановні інваліди, як отримали по пакунку з дешевими, але дуже корисними крупами, пляшкою олії і одним апельсином? Бажали по два? А про неврожай цитрусових у Південно-Африканській Республіці чули?

За інсайдерською інформацією, Грузьківська сільська рада, маючи грандіозні здобутки на поприщі турботи про своїх чиновників, готувалася взяти участь у всеукраїнському конкурсі «Роботодавець 2021 року» і перемогти в ньому серед компаній чисельністю до 20 працівників. Для цього потрібно було платити щомісячні премії в розмірі не менше 500 відсотків від посадового окладу. Та амбітний план зірвався – унаслідок об'єднання громад Грузьківської сільської ради не стало. Злі язики кажуть, ніби селяни не помітили її зникнення.

Віктор ІВАНЕНКО

ЗОлегом Олександровичем Перебийносом, жителем Обознівки, я розмовляв ще в листопаді. Відтоді, згадуючи нашу зустріч, щоразу ловив себе на намаганні зрозуміти, для чого живе людина. В юності, та й пізніше, коли ще переповнювали мрії про майбутнє, над цим не замислювався. І не тільки тому, що бракувало часу на такі «дрібниці». Кожен з моїх ровесників тоді знав, чого хоче досягти й що має для того робити: як мінімум, закінчити школу, здобути спеціальність, працювати, ростити дітей...

В Олега Олександровича вибору майже не було. Народжений за рік до окупації України німецькими військами, змушений був іти шляхом, яким ішли мільйони сільських дітей. А там було все – і голод, і холод, і праця змалечку.

– Війну трохи пам'ятаю, – мовив Перебийніс, пригадуючи дитинство. – Коли звільняли наше село, ми – бабуся, мама, дві мої сестрички старші і я – переховувалися в погребі. Страшно було. Земля раз у раз здригалася від снарядів та бомб, і ми боялися, що нас може привалити. Потім жили в сараї, бо з хати залишилася тільки купа глини. З батьком було б легше, але він не повернувся з фронту. Після війни отримали сповіщення: пропав безвісти. Такі сповіщення отримали й багато інших сімей. Тепер розповідають, що тих, кого мобілізували в кінці сорок третього – на початку сорок четвертого, навіть не встигали приписати до військових частин, одразу посилали в бій, де вони, не обчужені, й гинули...

По закінченні війни малий Перебийніс пішов до школи. Ні зошитів, ні підручників не було, але до навчання мав бажання. Якби ж тільки не матеріальна скрута! Вона примушувала сільську дитину рано думати про роботу.

– Мені було років вісім, коли я вже допомагав матері на фермі. Вона доїла кол-

госпних корів, і я після уроків біг до неї, щоб роздати корми, підстилки наносити. Через кілька років мені вже доручали влітку кіними правити – возив воду, зерно. На постійну роботу зарахували після сьомого класу.

В армії він не служив. Припускає, в селі не вистачало чоловіків, тому й не призвали. «Без відриву від виробництва» закінчив десять класів вечірньої школи, потім – курси шоферів. Намагався шукати щастя в Кіровограді, та тільки рік і витримав. Повернувся в село, влаштувався водієм у колгоспному гаражі. За кермом ГАЗ-51 та ГАЗ-53 побував у відрядженні в багатьох областях, у тому числі в західних.

Олег Перебийніс. Для чого живе людина?

– Звідти в колгосп приїздили заробітчани, то ми відвозили їм хліб, – згадує Олег Олександрович і додає: – Хороші люди були, працюючі. Невипадково багато наших хлопців взяли собі за дружин приїжджих дівчат.

Його майбутня дружина приїхала в село за направленням після закінчення медучилища. Позналилися в клубі. В ті часи клуб був справжнім вогнищем культури, і всі прагнули «погритися» біля нього.

– Як не нароблявся вдень, ввечері все

одно біг до клубу. Тягнуло як магнітом. Бо там – твої однолітки, ну і танці, різні ігри та конкурси. Було весело й цікаво, не те що нині – покупляли телевізори й нікого не відірвеш від них. Таке враження, що уже й молоді в селі немає.

Каже, з дружиною, Галиною Пилипівною, він жив добре. Виростили двох гарних синів – Олександра і Юрія. Перший мешкає й працює в місті, другий, як і батько, залишився в селі. На початку дев'яностих дружина померла, і відтоді Олег Олександрович хазяйнує сам. Щоправда, через вік і хвороби лікарі забо-

ронили важке підняти, то допомагають сини.

Того дня, коли я навідався до Перебийніса, він теж був зайнятий ділом – готував на літній пічці мішанку для птиці. Була вже осінь, повівав прохолодний вітерець, дим щипав очі, але я не хотів відірвати співрозмовника від роботи, так біля плитки й розмовляли.

Олег Олександрович розповідав, як раніше жили обознівці, якими дружними були, як допомагали один одному, як працювали в колгоспі. Аж повітлішав обличчям, згадавши про жнива. За його словами, то була справжня битва за хліб, в якій брало участь чи не все село. З'ясувалося, Олег Олександрович багато років був комбайнером. До того ж задніх, як мовиться, не пас, весь час ходив у передовиках. Пізніше Олександр Перебийніс, який того дня навідався до батька з міста, покаже мені фото із сімейного альбому, і я побачу Олега Олександровича серед вшанованих вінками з пшеничних колосків. То, мабуть, був його зоряний час.

– І преміями нас нагороджували, й цінними подарунками, – скаже ветеран праці.

Про що б не розпитував його далі, він говорив про роботу. Неначе нічого іншого в житті й не було.

– Ходили на роботу як на празник, – зауважив чоловік.

У вересні йому виповнилося вісімдесят. Запитую, хто його вітає.

– Андрюша Дибенко прийшов, Саша Рибалко, Ваня Гончар, сестра Рая. Випили по чарці, погомоніли, позгадували друзів, які вже пішли в позасвіті. Небагато нас залишилося.

Говорячи, він не забував підкладати в пічку хмиз, бо розмови розмовами, а птицю треба чимось годувати...

Сергій ЗАДОРЖНИЙ
Обознівка

Староста і його повноваження

Староста – посадова особа місцевого самоврядування, представник інтересів жителів села (сіл) у раді об'єднаної територіальної громади.

Рада об'єднаної громади сама вирішує, у яких селах діятимуть старости. Може бути призначено одного старосту на декілька сіл. Законом не дозволяється призначити старосту в адміністративному центрі громади та прилеглих до нього сел.

Староста має робоче місце (старостат), де веде прийом громадян. Староста є членом виконавчого комітету ради. Староста може долучитися до розробки бюджету ОТГ. Староста допомагає жителям в оформленні різних документів (довідки, характеристики, вчинення нотаріальних дій, реєстрація актів цивільного стану тощо). Староста виконує контролюючі функції. Він слідкує за роботою комунальних служб, бюджетних установ та організацій різних форм власності на території сіл, що йому підпорядковуються. Староста вносить пропозиції щодо поліпшення їх роботи, просить виконком сільської ради провести перевірку їх діяльності. Староста доповідає сільському голові або секретарю ради про всі проблеми, що виникають на території.

Детальніше про повноваження старост Катеринівської ОТГ – в Положенні про старосту, затвердженого рішенням сільської ради за 18 листопада 2020 року № 11-1/2020 і опублікованого на її сайті: <https://katerynivska-gromada.gov.ua/news/1606474351/>, а також у Законі «Про місцеве самоврядування в Україні».

Радив слухати класику

Помер Володимир Оноиченко – талановитий музикант і вчитель.

Народився Володимир 12 листопада 1954 року. Ще в школу не ходив, як батьки подарували гармошку. На ній підбирав популярні мелодії. Коли пішов у перший клас, йому купили баян. Опанувати його Володя почав у гуртку баяністів у кіровоградській школі № 14, де й навчався. Першокласником уже акомпанував батькам та їхнім гостям, коли влаштовувалися домашні застілля зі співами. Серйозну підготовку Володимирові дали в музичній школі № 1 – під кінець навчання грав на баяні і твори Баха, і народні пісні в складних обробках. Тим часом самостійно освоїв гітару. Потім – музпед Кіровоградського педінституту. Студентом з товаришами створив ВІА. Грало на танцях у клубах, на весіллях. Володимир – на електрогітарі. Із 1979 року по 1996-й Оноиченко – вчитель музики в 13-й школі Кіровограда. Був вимогливим педагогом. Своє завдання бачив у тому, щоб прищепити дітям добрий музичний смак. Мав велику

фонотеку, і на його уроках звучала класика. Від дітей вимагалось знати світові шедеври, основні відомості про авторів. «Класику треба слухати щодня, і вона, як і хліб, не набридне», – радив Володимир Олександрович учням. З 1996 року працював звукорежисером та акомпаніатором у школі естетичного виховання «В гостях у казки», що в селищі Новому. Брав участь у громадських заходах у селищі. Не раз його нагороджували грамотами за велику роботу на поприщі естетичного виховання дітей. Кілька років тому Оноиченка запросили на роботу в Олексіївський будинок культури. Погодився. Не полишаючи роботи в селищі Новому, він за нетривалий час підняв олексіївське тріо «Оберіг», невідоме за межами району, на всеукраїнський рівень. Зокрема, олексіївські вока-

лісти здобули третє місце у фестивалі «Червона калина», який проводився в Кривому Розі.

Ще багато творчих планів мав Володимир Олександрович. Втілювати їх у життя – його колегам, товаришам, учням, послідовникам.

Вбралися в хустки

День української хустки (7 грудня) спонукав закутатися в платки й тих дівчат, які зазвичай не визнають ніяких головних героїв, крім бейсболки. Започаткували його торік вінницькі активістки, заклавши усіх українок фотографуватися в хустках та оприлюднювати знімки в соцмережах. Відгукнулися навіть ті, які мешкають в інших країнах. Цьогоріч акція пройшла ще масовіше. Долучилася до неї й прекрасна половина Катеринівської ОТГ (приблизно за тиждень до 7 грудня про це свято нашим жінкам і дівчатам нагадала у ФБ директор центру культури та дозвілля Катеринівської сільської ради Марина Профатило). Одні фотографувалися у власних хустках, інші скористалися реквізитом,

— Маємо в будинку культури красиві хустки. Дві з них — мої, одну рідна бабуся Феодосія подарувала. Померла бабуся, а її хустка є. Бабуся любила платки, у неї їх багато було. Як ішла в гості, наряджалася в новенький. І мене, малу, вбирала в хустку, коли брала із собою. У школу мене возили на санках закутану в теплу хустку. Бабуся, як і всі жінки її віку, бережливо ставилася до хусток. Це добро перейшло до моєї матері. У тому числі красивий, з китицями платок, який бабусі Феодосії привіз у вісімдесятих роках з Монголії Михайло Єрофійович Жарун, мій дядько. Якось мама подарувала мені ту хустку. Мама не носила платків, вона шапки любила. Але берегла спадок. Коли вона померла, я виявила в її шафі чимало хусток.

За словами Тетяни Миколаївни, платки, які зберігаються в БК, стають у пригоді в заходах за участі сільських артистів.

Жителька Олексіївки вчителька Людмила Куйда була 7 грудня на роботі в гарній українській хустці.

— Мені подарувала її Валентина Григорівна Горова на день народження, дуже якісний виріб, — похвалилася Людмила Геннадіївна. — Одягаю хустку і на Водохреще, і на Меланки, і на Василя, коли мені вечерю приносять хрещені. А мама — все життя в хустці.

Завдяки цьому в неї добре збереглося волосся. Нині воно хоч і сиве, але з красивим чорним відливом. Раніш рідко побачиш жінку без хустки. Мама, коли йшла в будинок культури на урочистості, вбиралася в найкращий платок. Гарна господиня мала бути в гарній хустці. Хустка була найкращим подарунком матері, дружині, нареченій. Хлопці, повертаючись з армії, купували їх на подарунок матерям. За десятиліття стільки платків наскладалося в кожній хаті! З них навіть шили циганські спідниці на весілля. А коли пішла мода на українське вбрання — виготовляли з них блузи. Я коли в будинку культури працювала, віддала туди з двадцять хусток. І в школі є мої хустки. Дарувала школі хустки й Раїса Василівна Балашова, вчителька математики.

Звісно ж, не всі свої хустки Людмила Куйда віддала закладам культури й освіти. Крім дарунку від Валентини Горової, має ще кілька платків, в тому числі — пуховий, від матері.

— Моя сестра привезла його з Ульяновська. Мама дуже дбайливо його берегла — від молі, від ультрафіолетових променів, і мені наказала берегти, — розповіла Людмила Геннадіївна. Також вона зауважила, що багатенько олексіївських жінок, віддаючи в повсякденні перевагу шапкам чи взагалі обходячись без головних уборів, обзавелися красивими платками, щоб носити їх у церкву.

— А якісна шерстяна хустка завжди дорого коштувала, — знає Людмила Куйда. — Тепер вони продаються по півтори тисячі і дорожче. Уже не кажу про авторські хустки, виготовлені дизайнерами.

Грузьківська пенсіонерка Любов Будуллатій пам'ятає часи, коли гарну жіночу хустку можна було купити тільки на товчку в місті.

— Свекруха спеціально їздила в город, щоб купити платок, — пригадала Любов Микитівна. — Любила платки. І я майже все життя — в платочках, шапки тільки змолоду носила.

— І моя бабуся Маруся любила платки, — запевнила Ірина Філоненко, працівниця відділен-

ня «Нової пошти» в Катеринівці. — Вона давно померла, маю від неї у спадок два великих шерстяних платки. Але коли проводився фоточелендж, я не скористалася ними. Саме на роботі була, прийшли дівчата, дали хустку.

• Я багатенько платків своїх бабів повіддавала в будинок культури, — розповіла жителька Катеринівки Тетяна Баланда. — Навіщо мені стільки платків! Я ж узимку шапочку ношу. Але платок є платок, це — красиво. Свекруха

розказувала, як їй у молодості хотілося платка з китицями, а бідність же... Коли вона вийшла заміж, чоловік подарував їй гарний, з китицями, платок. Баба берегла його як зіницю ока.

Також Тетяна Баланда пригадала, що в юності носила квітчасті хустки, а в 1980-х роках обзавелася «павутинкою» — вони тоді в моду увійшли. Є в неї й теплий пуховий платок, білий. Його їй чоловік Василь з Москви привіз.

Віктор КРУПСЬКИЙ

який зберігається в місцевих закладах культури.

— У мене є десять гарних хусток — шерстяних, великих, з китицями, — розповіла Світлана Ніколаєнко, художній керівник Володимирівського клубу. — Кілька залишилося від покойної свекрухи, по хустці подарували Інна Кирилівна Нелюбова й Валентина Семенівна Чеботарьова. Коли недавно з нагоди Дня української хустки проводився челендж, я носила платки в школу, щоб дівчата фотографувалися. Школярки й свої хустки одягали.

Тетяна Губрій, яка очолює БК в Обознівці, розповіла:

Діти, робота, хазяйство Житейські пріоритети подружжя Нівалових

— А як Валентина Григорівна готує смачно! Хіба раз частувала мене пірижками та варениками, коли разом сапали буряки! Я тоді у Володимирівці нова людина була, і мене навіть здивувало, коли тьотя Валя — не родичка мені й не подруга — вперше поклікала, щоб поділитися обідом. Вона — подільчичка, добра, роботяща. І скромна, не любить шумних компаній. Її чоловік, Микола Васильович, — такий же трудяга. На тракторі в колгоспі працював, потім став одноосібником. Раніше в них удома велике господарство було — корови, свині. Справжні хазяїни! — так охарактеризувала подружжя Нівалових їхня односельчанка Світлана Ніколаєнко. І додала: — Їм є що розповісти для газети. Тільки чи будуть говорити? Скромні люди.

Схожі відгуки про Нівалових автор цих рядків почув ще від кількох жителів Володимирівки. Залишалось зустрітися з цим подружжям та розпитати в них про минуле й теперішнє, ознайоми-

тися із сімейними фотографіями. Начуваний про неpubлічність Нівалових, спробував підступитися до них з допомогою їхньої дочки Марини, яка мешкає в Катеринівці. Але й вона запевнила, що це — марна справа. І висловила таку пропозицію: сама розкаже про батьків, а заодно через газету й привітає матір (саме наближався день її народження).

Так я дізнався, що Валентина Григорівна — родом з Маловисківського народу, що наприкінці 1960-х її сім'я перебралася у Володимирівку. Тут вона зустріла долю — Миколу Нівалова. Він трактористом у колгоспі працював. А Валентина — на фермі. Потім — різноробочою, продавцем у магазині. У дев'яностих роках Микола Нівалов вийшов з колгоспу — вирішив хазяйнувати сам. Він був одним з перших одноосібників у Володимирівці. Згодом Микола Васильович довірив цю справу синові (у Нівалових троє дітей — Вадим, Оксана, Марина). Упродовж багатьох

років Микола й Валентина Нівалови тримали чимале господарство.

— Ще донедавна у батьків було по дві-три корови. І свині, й город, — розповіла Марина. — Така вдяча: робота, хазяйство — на першому місці. По курортах не їздили. Вони й тепер корову тримали б, якби не мамина травма. Мама дивиться на сільську череду і жалкує...

— Наші батьки — дуже добрі, ніколи нас, дітей, не карали, — продовжила Марина. — І старалися, щоб ми одягнені й взуті були не гірше інших.

За словами Марини, велика радість для її батьків — спілкування з нащадками. Так, у них — четверо внуків, є й правнук. Щоправда, двоє з онуків, Оксаниних дітей, мешкають далеченько — на Київщині, тож бачаться з ними дідусь і бабуся не так часто, як хочеться.

Завершила розповідь Мари-

на Нівалова поздоровленням на адресу матері — від себе, чоловіка Олега й сина Артема:

— Дорога наша! Вітаємо тебе з днем народження! Люблю тебе! Дякуємо за доброту, за любов! Бажаємо міцного здоров'я, щастя, благополуччя. Живи довго, і нехай серце твоє не знає печалі.

Віктор КРУПСЬКИЙ

Тожіємо вдома Шпроти салат-намазка

Шпроти — 1 банка, яйця — 2 шт., цибуля ріпчаста — 0,5 шт., кукурудза консервована — 0,5 бнки, огірки мариновані — 3 шт., майонез — за смаком.

Злити олію зі шпроти і прибрати з них хвостики. Можна очистити рибку від хребта. Скласти шпроти в салатник та злегка розім'яти виделкою. Посипати дрібно порізаною ріпчастою цибулею. Яйця відварити і дрібно нарізати. Змішати всі складові. Мариновані огірки нарізати дрібно й додати в салатник. З консервованої кукурудзи злити рідину і відправити її туди ж. Заправити салат майонезом, посипати свіжою зеленню й відразу подавати.

